

РЕШЕНИЕ

№ 264

гр. София, 16.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 15-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА

при участието на секретаря БРАНИМИРА В. ИВАНОВА ПЕНОВА като разгледа докладваното от СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА Административно наказателно дело № 20231110207887 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на В. П. Р., ЕГН *****, чрез адв.Н. К., против Наказателно постановление № СОА23-РД11-357/05.04.2023 г., издадено от Заместник кмет на Столична община, упълномощен със заповед № РД-09-2027/29.11.2011 г. на кмета на Столична община, с което на жалбоподателя на основание чл. 36, ал. 2 и ал. 12 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община (НРУИТДСО) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400,00 (четиристотин) лева за нарушение на чл. 14, т. 1 от НРУИТДСО.

В жалбата се релевират доводи за неправилност и незаконосъобразност на издаденото наказателно постановление, като се поддържа, че в случая са допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в непълно и неточно описание на обстоятелствата около твърдяното нарушение. Твърди се, че от 2017 г. наемател и ползвател на търговското помещение на бар „xxx“ е търговското дружество „XXXXXXXX“ ООД, ЕИК XXXXXXXXXXXXX, а наказаното физическо лице В. Р. е съдружник и управител на посоченото юридическо лице. Сочи се, че към датата на извършване на твърдяното

нарушение „XXXXXXX“ ООД е притежавало валидно заявление за работно време на горепосочения търговски обект, като се уточнява, че разрешението е получено през 2018 г., вписано от кмета на район „Средец“ - СО под № 10025/13.09.2018 г. Първоначално в заявлението имало посочен срок на действие, който бил отменен с решение на АССГ, потвърдено с решение от 12.12.2019 г. на ВАС. Съобразно посоченото в съдебното решение, издаденото от общината разрешение за работно време от 10:00 до 04:00 ч. от понеделник до неделя и с часове за зареждане от 08:00 до 09:00 ч. било без срок и важало докато обектът се оперирал от посоченото дружество. Копия от посочените съдебни решения били представени на актосъставителя, но не били взети предвид при съставянето на АУАН. Твърди се на следващо място, че жалбоподателят няма отношение към това дали търговският обект оперира съгласно изискванията на НРУИТДСО. В този смисъл неправилно била ангажирана неговата отговорност при положение, че обектът се оперирал от юридическо лице. Излагат се и аргументи за маловажност на случая по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

По изложените съображения се иска отмяна на обжалваното наказателно постановление, като се претендира присъждане на направените от жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение.

В хода на съдебното производство жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв.К., с доказателства по делото за надлежно учредена представителна власт. В дадения ход по същество процесуалният представител пледира съдът да се произнесе с решение, с което да отмени обжалваното наказателно постановление като неправилно и незаконосъобразно, по съображенията, изложени в жалбата, инициирала производството. Претендират се сторените в производството разноски, за които се представя списък, ведно с доказателства за разходването им.

Въззиваемата страна, редовно призована, не се явява и не изпраща процесуален представител.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, доводите на страните и извърши служебна проверка на развитието на административнонаказателното производство, намира за установено от фактическа страна следното:

На 04.02.2023 г., около 22:40 часа, в гр. София, служители на 01 РУ-

СДВР, в това число свидетелят В. И. С., извършили проверка в бар „XXXXXXXXXX“, находящ се на ул. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX. При проверката на място било заварено лицето В. П. Р., на когото св. С. съставил АУАН № I-10 от 04.02.2023 г. за това, че в качеството си на управител не представя заявление за работно време. В акта било вписано като възражение „Подадени са всички необходими документи за работно време към общината и чакаме преиздаването му“.

В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН не били депозирани конкретни писмени възражения срещу констатациите в АУАН.

Въз основа на съставения АУАН било издадено и обжалваното наказателно постановление № СОА23-РД11-357/05.04.2023 г., издадено от Заместник кмет на Столична община, упълномощен със заповед № РД-09-2027/29.11.2011 г. на кмета на Столична община, с което на жалбоподателя В. П. Р. на основание чл. 36, ал. 2 и ал. 12 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община (НРУИТДСО) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400,00 (четиристотин) лева за нарушение на чл. 14, т. 1 от НРУИТДСО.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 283 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН; както и гласните доказателствени средства – показанията на свидетеля – актосъставител В. И. С..

Съдът кредитира цитираната доказателствена съвкупност, доколкото същата е еднопосочна, а и между страните няма спор по отношение на правнорелевантните факти, като е налице спор относно приложимото право.

Съдът се довери на показанията на св. В. И. С., които са информативни единствено относно съставянето на АУАН. Същевременно свидетелят заявява липса на какъвто и да било съхранен спомен относно обстоятелствата по извършената проверка и направените в хода на същата фактически констатации.

Приобщените към доказателствените материали писмени доказателства са относими към случая, като същите спомагат за цялостно и пълно изясняване на обстоятелствата по процесния случай, включително и за проверка на гласните доказателства по делото, и затова съдът постави същите

в основата на доказателствените си изводи.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена от лице с активна процесуална легитимация, в законоустановения срок, срещу акт, подлежащ на въззивен съдебен контрол.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН в това производство районният съд следва да извърши цялостна проверка на законността на обжалваното наказателно постановление, т.е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН.

Преди съдът да направи проверка на материалната законосъобразност на обжалваното наказателно постановление, същият дължи проверка дали съставените АУАН и НП отговарят на процесуалните изисквания на закона. В този смисъл следва да се отбележи, че процесният АУАН и обжалваното НП са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона, доколкото по делото са приложени документи, удостоверяващи компетентността им – заповед № РД – 09 – 2027/29.11.2011 г. на кмета на СО, удостоверение от отдел „Човешки ресурси“ към СДВР.

Същевременно, АУАН и НП са издадени при съблюдаване на визираните в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН давностни срокове, като са връчени надлежно на санкционираното лице.

На следващо място съдът констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е съвпадение между изведените в АУАН фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП. Разкрива се пълнота на изложението и се обосновава извод за налично отразяване на всички обективни признаци от състава на вмененото нарушение, които обезпечават в пълнота правото на нарушителя да разбере фактическите параметри на предявената му отговорност. Дори и да се приеме за лаконично, въвеждането на относимите обстоятелства не нарушава логическото единство на възпроизведените в

АУАН и НП факти и не препятства възприемането на всеки един от изискуемите признаци на съответния състав от материална страна. Отразени са дата, място и конкретни действия на жалбоподателя, които се отнасят към предявеното му нарушение. В духа на горните аргументи, настоящата съдебна инстанция приема, че краткото, но ясно отразяване на относимата фактология напълно удовлетворява изискванията за достатъчно съдържание на акта за установяване на административно нарушение и на наказателното постановление, поради което и доводите на въззивника в противоположния аспект не могат да бъдат споделени.

Въпреки отсъствието на пороци във формата на издадените в хода на административнонаказателното производство актове, респ. в протеклата процедура, този съд споделя становище, че се разкриват основания за отмяна на издадения санкционен акт поради неправилно приложение на материалния закон.

При така установената фактическа обстановка съдът констатира, че на жалбоподателя В. П. Р. е вменено нарушение на чл. 14, т. 1 от НРУИТДСО (*„Търговецът е длъжен да държи на разположение на контролните органи следните документи в зависимост от предмета му на дейност: заявление за работно време на търговския обект“*). Фактите по делото безспорно сочат, че при посещението на горепосочения търговски обект (бар „XXXXXXXXXXXX“), проверяващите от 01 РУ-СДВР са заварили на място В. Р., който не е представил пред тях валидно заявление за работно време. Видно от текста на вменената като нарушена разпоредба, субект на посоченото нарушение може да бъде „търговец“. Дефиницията за „Търговец“ в § 3, т. 3 от ДР на НРУИТДСО препраща към § 13, т. 2 от ДР на ЗЗП, съгласно който, *„Търговец“ е всяко физическо или юридическо лице, което продава или предлага за продажба стоки, предоставя услуги или сключва договор с потребител като част от своята търговска или професионална дейност в публичния или в частния сектор, както и всяко лице, което действа от негово име и за негова сметка*. В случая актосъставителят и АНО не сочат физическо или юридическо лице, което стопанисва бар „XXXXXXXXXXXX“, а единствено, че управител на заведението бил В. Р.. Това свое твърдение проверяващият не удостоверява с каквито и да е документи или поне убедителни показания. От жалбата се извежда извод, че барът се стопанисва

от дружеството „XXXXXXX“ ООД, на което жалбоподателят бил съдружник и управител – обстоятелство, за което също не се представят доказателства. Същевременно, представените съдебни решения касаят същото дружество и същия адрес, но различен обект - „бирария“, поради което не може безусловно да бъде прието, че решенията се отнасят за обекта, посочен в атакуваното наказателно постановление - бар „XXXXXXXXXXXX“, за да бъдат взети предвид.

При тези факти се налага изводът, че наказателното постановление е следвало да бъде издадено на физическото или юридическото лице, стопанисвало процесния обект, явяващ се в случая „търговец“. Последното уточнение в § 13, т. 2 от ЗЗП (всяко лице, което действа от негово име и за негова сметка) касае правната фигура на търговския пълномощник по смисъла на чл. 26, ал. 1 от ТЗ, каквато не съществува в конкретния случай, тъй като по делото не се сочат и не са събрани доказателства за упълномощаване (писмено или устно) на лицето В. Р. от страна на каквото и да е юридическо лице. На последно място, липсват по делото и каквито и да било доказателства, които с необходимата сигурност да удостоверят дали това лице е било управител или в момента на проверката е замествало липсващ управител.

Горните аргументи водят до извода, че е налице недоказаност на авторството на твърдяното нарушение, като последното налага отмяна на атакуваното наказателно постановление.

Предвид отмяната на атакуваното наказателно постановление, искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение се явява основателно по аргумент на действащата към датата на изготвяне на настоящия съдебен акт разпоредба на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН. Видно от приложения договор за правна защита и съдействие, както и списък на разноските, на адв. К. от САК е заплатен хонорар в размер на 100,00 лева за процесуално представителство, който хонорар се явява напълно съответен на разпоредбата на чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В тази връзка, в полза на въззивника следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 100,00 лева, платими от Столична

община.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 ЗАНН, Софийски районен съд, НО, 15- и състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № СОА23-РД11-357/05.04.2023 г., издадено от Заместник кмет на Столична община, упълномощен със заповед № РД-09-2027/29.11.2011 г. на кмета на Столична община, с което на жалбоподателя В. П. Р., ЕГН ***** на основание чл. 36, ал. 2 и ал. 12 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община (НРУИТДСО) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400,00 (четиристотин) лева за нарушение на чл. 14, т. 1 от НРУИТДСО.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на В. П. Р., ЕГН *****, разноси в размер на 100,00 (сто) лева, представляващи възнаграждение за представлявалия го в производството адвокат.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд София – град в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____